

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ

ระดับชาติ

ราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย

ครั้งที่

9

ณ อาคารศูนย์ภาษาและคอมพิวเตอร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

วันจันทร์ที่ 1 มีนาคม 2564
สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง และเครือข่ายเจ้าภาพร่วม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

พิจารณาบทความวิจัยและบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ เพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในรายงาน
สืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ 9

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกรียงศักดิ์ ไทยพงษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำเนียร ชมภู
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวนพิศ อุตเนตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย พงศ์สิทธิกาญจนา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา บัวสมบุญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประसान ตั้งยืนยงวัฒนา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภมรรัตน์ วิริยะการุณย์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทรพร ทิมแดง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาสันต์ ศารทูลหัต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัตนา ศรีทัศน์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวดี เมื่อกบัวขาว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมยศ วัฒนากมลชัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภภาพร กล้าสกุล
รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา บุญส่ง
รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติรัตน์ แสงเลิศอุทัย
รองศาสตราจารย์ ดร.จุฬารัตน์ โสตะ
รองศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ สังวาระนที
รองศาสตราจารย์ ดร.เดช บุญประจักษ์
รองศาสตราจารย์ ดร.ปณิตา วรรมพิรุณ
รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพร ต้นณีกุล
รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์นารถ นาถวรานันต์
รองศาสตราจารย์ ดร.พรณี บุญชรหัตถกิจ
รองศาสตราจารย์ ดร. มารุต พัฒนาผล
รองศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี รอดจากภัย
รองศาสตราจารย์ ดร.โยธิน แสงวงดี
รองศาสตราจารย์ ดร.เลอชาติ บุญเอก
รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรระ เพิ่มชาติ
รองศาสตราจารย์ ดร.อรสา จรูญธรรม
อาจารย์ ดร.ขุนพล พงษ์มณี
อาจารย์ ดร.เฉลียว เพชรทอง
อาจารย์ ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
มหาวิทยาลัยศิลปากร
มหาวิทยาลัยรังสิต
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยบูรพา
มหาวิทยาลัยมหิดล
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อาจารย์ ดร.วรรณรัตน์ วัฒนานิมิตกุล
อาจารย์ ดร.วรวิทย์ ยิ้มแย้ม
อาจารย์ ดร.ศรียรรณ ชำตรี
อาจารย์ ดร.สังจาภรณ์ ไวจรรยา
อาจารย์ ดร.สุวิมล วงศ์สิงห์ทอง
อาจารย์ ดร.อมรรัตน์ โสธารัตน์

มหาวิทยาลัยสยาม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
มหาวิทยาลัยศิลปากร
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓ นนทบุรี

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

พิจารณาบทความวิจัยและบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ เพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในรายงาน
สืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ 9

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จินตศักดิ์ กาญจนอินทรีย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เขาวลิต สมพงษ์เจริญ	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัชวาล แอร์มหล้า	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ เพิ่มชาติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ชูเมือง	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรศักดิ์ สุจริตรักษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา ตรีสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สังจา ไกรศรีรัตน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทรงเกียรติ อิงคามระธร	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรางค์ มั่นยานนท์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรรถพล อูสายพันธ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
รองศาสตราจารย์ ดร.สมิต อินทร์ศิริพงษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.ธนภูมิ ชาติดี	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.บุรินทร์ นรินทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.พนารัตน์ แสงวิจิตร	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.พุทธพร พุ่มโรจน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.รินรำไพ พุทธิพันธ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ สุทธิพงษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.วราภรณ์ บุญรัตน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.สันติ รักษาวงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อาจารย์ ดร.เสรี เพิ่มชาติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

ปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง และผลที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Determinant Factors of Leisure Time and Effecting to Learning Styles of The Faculty of Management Science, Silpakorn University Students

ชุตินญา ไบกุลหลาย¹ และ ธนินท์รัฐ รัตนพงษ์กัญญา²

¹นักศึกษาลำดับต้นบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
²รองศาสตราจารย์ ดร. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง 1) รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2) ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษา 3) การใช้เวลาว่างที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวน 270 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์และแบบเอกสาร โดยนำผลมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression)

ผลการการศึกษาพบว่า (1) รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร เรียงตามลำดับคือ แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบแข่งขัน แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยง (2) ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และ (3) พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: เวลาว่าง พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง รูปแบบการเรียนรู้

Abstract

The purpose of the research were to study the learning style of students of the Faculty of Management Sciences at Silpakorn University, then to study factors determining the leisure time that affected the student's leisure time behavior, and finally to study the leisure time behavior that affected the student's learning style. This research studied from 270 samples of Faculty of Management Science, Silpakorn University students in Phetchaburi Campus. The data was gathered by using online and document questionnaires. The data analysis were shown in the forms of frequency, percentage, mean and standard deviation for descriptive statistics and used multiple regression analysis for hypothesis testing.

The finding of this research identified that the student's learning styles of the Faculty of Management Science, Silpakorn University can be sorted in order as follows: collaboration, participation, independence, competition, dependence and avoidance. The factors determining the leisure time affected the student's leisure time behavior at a significant level 0.05. Moreover, the student's leisure time behavior affected the student's

learning styles of the Faculty of Management Science. Silpakorn University at a significant level 0.05.

Keyword: Leisure time, Leisure time behavior, Learning style

บทนำ

สังคมในปัจจุบันผู้คนต่างมีความตึงเครียดในการใช้ชีวิต จนละเลยการหาความผ่อนคลายให้กับชีวิต แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญต่อชีวิตที่จะยืดเวลาของชีวิตและเป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมสร้างโดยตรงต่อสุขภาพทางจิตใจก็คือ การได้มีเวลาผ่อนคลายความตึงเครียด หลังจากที่ได้ออกกำลังกายในชีวิตประจำวันและเพื่อให้พร้อมที่เผชิญกับกิจกรรมใหม่ของชีวิตในวันต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ มนุษย์ย่อมต้องการพักผ่อนหย่อนใจ และต้องการเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนเองพึงพอใจในกิจกรรมนันทนาการ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการสนับสนุนส่งเสริมมนุษย์ให้รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ลักษณะของเวลากับการดำเนินชีวิตของคนเรามีลักษณะในส่วนที่สำคัญยิ่ง 2 ประการคือเวลาของภารกิจ (Work) และเวลาว่างจากภารกิจ (Non Work) ซึ่งทั้งสองลักษณะต้องมีความสัมพันธ์กันเชิงสมดุลแห่งชีวิตเพราะบุคคลที่ประกอบภารกิจอย่างเคร่งเครียดไม่รู้จักการผ่อนคลายย่อมกระทบต่อการดำเนินชีวิตได้เวลาว่างจากภารกิจเรียกว่าเวลาว่าง (Leisure) มนุษย์จึงต้องสนใจในการดำเนินชีวิตที่มีความมั่นคงปลอดภัยเป็นสุขจึงต้องรู้จักหน้าที่และการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสมกับชีวิต (จรินทร์ธานีรัตน์, 2537)

ในช่วงวัยเรียนนั้นตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษาเวลาที่เรานำไปใช้หมดไปในแต่ละวันส่วนใหญ่ก็ไปเรียนที่สถานศึกษาแต่ละสถานศึกษาก็จะกำหนดเวลาเรียนไว้แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาภายหลังจากการเรียนซึ่งเราถือว่าเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของเด็กทุกคนหมดไปในแต่ละวันช่วงเวลาที่เหลือจากการศึกษาเล่าเรียนก็จะเป็นช่วงเวลาในแต่ละคนจะได้ทำกิจกรรมอื่น ๆ ตามหน้าที่ความรับผิดชอบหรือตามความถนัดและความสนใจหรือความพึงพอใจของแต่ละคน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง และผลที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรเพื่ออาจารย์สามารถนำผลข้อมูลมาปรับปรุงประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะวิทยาการจัดการของมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของยามานะ (Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และค่าความคลาดเคลื่อนที่ระดับร้อยละ 5 ได้ขนาดตัวอย่าง 270 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง และผลที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่าง ได้แก่ ตนเอง ครอบครัว สถานศึกษา ชุมชนและสังคม

พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ได้แก่ กิจกรรมการเรียน กิจกรรมพักผ่อน กิจกรรมสุขภาพ กิจกรรม
ปฏิสัมพันธ์

รูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ แบบแข่งขัน แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา แบบ
อิสระ

ขอบเขตด้านพื้นที่

ผู้วิจัยใช้พื้นที่การศึกษา คือ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ตำบลสามพระยา
อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เป็นหน่วยวิเคราะห์

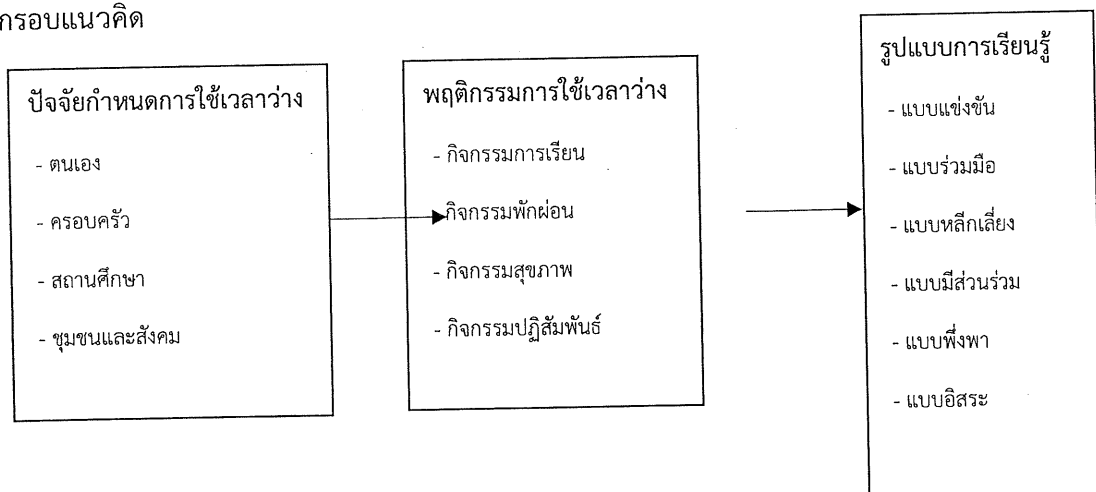
ขอบเขตด้านเวลา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาเก็บข้อมูล ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2563 – เดือนกันยายน 2563

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

กรอบแนวคิด

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. การเรียนรู้ของแต่ละบุคคลในการใช้เวลาว่าง

การศึกษาการใช้เวลาว่างเป็นการเพิ่มความอิสระรวมถึงประสบการณ์ในการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ การเพิ่มระดับคุณภาพชีวิต เน็กเลีย์ (Negley, 2002 อ้างถึงใน ศักดิ์สิทธิ์ เฉลิมพุฒิพงศ์, 2555:2) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาผลประโยชน์ของการใช้เวลาว่างเป็นตัวใกล้เคียงของผลกระทบจากแรงจูงใจการใช้เวลาว่างในการสร้างความพึงพอใจในชีวิต จากการศึกษาพบว่าแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างมีอิทธิพลสำคัญต่อประโยชน์ในการใช้เวลาว่าง และแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างมีอิทธิพลโดยตรงต่อความพึงพอใจในชีวิต ผ่านทางผลรวมของแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง ทั้งทางตรงและทางอ้อม

มันดี (Mundy, 1998 อ้างถึงในวิมลมาลย์ สมคะเน, 2559:15) ได้เสนอกระบวนการศึกษาการใช้เวลาว่าง โดยแบ่งเป็น 5 ลำดับขั้น ดังนี้

1. การตระหนักรู้การใช้เวลาว่าง
2. การตระหนักรู้ตนเอง
3. การตัดสินใจ
4. ทักษะการใช้เวลาว่าง
5. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

ในองค์ประกอบจะมีความสัมพันธ์กัน โดยจะมุ่งเน้นไปที่ การตัดสินใจจะเป็นตัวเชื่อมโยงในทุกองค์ประกอบ และเมื่อบุคคลนั้นมีความรู้ และประสบการณ์ จะสามารถพัฒนาและจัดการกับปัญหา ส่งผลให้ชีวิตมีมาตรฐานดีขึ้นรวมถึงการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

2. สถาบันครอบครัวกับการศึกษาการใช้เวลาว่าง

นีส (Nese, 2009:157-176 อ้างถึงใน ศักดิ์ภัทร์ เฉลิมพุดพิงศ์, 2555:13) ได้ทำการศึกษาวัยัย ทดสอบการใช้เวลาว่างในครอบครัว และความพึงพอใจในครอบครัวชาวตุรกี ผลการศึกษาพบว่า การใช้เวลาว่างในครอบครัวมีความสอดคล้องกับความพึงพอใจของครอบครัวอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งไปกว่านั้น การใช้เวลาว่างในครอบครัวจะรวมไปถึงการเห็นคุณค่าของครอบครัวและส่งผลถึงความพึงพอใจกับชีวิตครอบครัว รูปแบบทางสังคมในการพึ่งพาอาศัยกันภายในครอบครัวจะเป็นการสนับสนุนความสามัคคีในครอบครัว และความพึงพอใจ ดังที่กล่าวไว้ ถึงความรู้สึกรัก ความสนิทสนม ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับระบบครอบครัวที่จะปรับเปลี่ยนไปตามการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมสิ่งที่พบในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครอบครัวในสังคมเมืองของชาวตุรกีก็มีส่วนร่วมกิจกรรมภายในครอบครัวน้อยผลการศึกษายังพบอีกว่า การใช้เวลาว่างของครอบครัวจะมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความพึงพอใจในครอบครัวการใช้เวลาว่างในครอบครัวจะมีบทบาทสำคัญกับความพึงพอใจในครอบครัวชาวตุรกี

3. สถานศึกษากับการศึกษาการใช้เวลาว่าง

รัสกิน และซิวัน (Ruskin & sivan,1995 อ้างถึงใน ศักดิ์ภัทร์ เฉลิมพุดพิงศ์, 2555:14) ได้เสนอเป้าหมายวัตถุประสงค์ และยุทธวิธีที่เฉพาะในหลักสูตรการศึกษาการใช้เวลาว่างของโรงเรียน โดยมุ่งเน้นที่กิจกรรมการเรียนรู้ ที่ใช้วัตถุประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้คาดหวัง โดยวัตถุประสงค์ของโมเดลสรุปได้ดังนี้ ทักษะการเรียนรู้และ พัฒนาการ ความรู้ของแนวคิดรวบยอด การพัฒนาความอยากรู้สิ่งแปลกใหม่ การใช้ข้อมูลข่าวสารของแหล่งทรัพยากร การพัฒนาความคิดรวมถึงความภาคภูมิใจ การแสดงออกทางอารมณ์ การพัฒนาความสามารถในการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์จากวัตถุประสงค์ของการศึกษาการใช้เวลาว่างนี้ มีส่วนเกี่ยวข้องและสนับสนุนองค์ประกอบของคุณภาพชีวิต โดยมีความสอดคล้องกับ “เป้าหมายของการศึกษาการใช้เวลาว่าง คือ ความสามารถของแต่ละบุคคลที่จะทำให้อุณหภูมิชีวิตดำรงชีวิตของพวกเขาสูงขึ้นโดยผ่านการใช้เวลาว่าง”

4. สถาบันสังคมกับการศึกษาการใช้เวลาว่าง

สถาบันสังคมกับการศึกษาการใช้เวลาว่างสถาบันทางสังคม (Social Institution) หมายถึงองค์กรหรือกฎเกณฑ์ และระเบียบแบบแผนของสังคมที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดระเบียบความประพฤติหรือติดต่อระหว่างกันของสมาชิกในสังคมซึ่งบุคคลในสังคมจัดตั้งให้มีขึ้นเพราะเห็นประโยชน์ว่าเป็นการตอบสนองความจำเป็นในด้านต่าง ๆ ของสังคมและวิถีชีวิตของสมาชิกในสถาบันทางสังคมและกลุ่มทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความคิดและค่านิยมของบุคคลและสังคม โดยกลุ่มที่สำคัญ ได้แก่ กลุ่มครอบครัวกลุ่มสมาคมกลุ่มทางสังคมขนาดเล็กและกลุ่มชุมชนซึ่งกลุ่มต่างๆเหล่านี้จะมีการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและกลุ่มในสังคม (โครงสร้างและสถาบันสังคม, ม.ป.ป. ออนไลน์)

สถาบันสังคมและสิ่งแวดล้อมสามารถเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจในการเลือกใช้เวลาว่างและสนับสนุนให้เกิดแรงจูงใจภายในในสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันจะส่งผลถึงผลของการตัดสินใจที่แตกต่างกันและได้ให้ความสำคัญของกระบวนการการศึกษาการใช้เวลาว่างและการพัฒนาชุมชนกระบวนการทั้งสองซึ่งมีความเหมือนกันบริบทของคุณลักษณะและองค์ประกอบพื้นฐานและกลยุทธ์ซึ่งมีความสำคัญสำหรับการพัฒนาของแต่ละบุคคลและสังคมการศึกษาการใช้เวลาว่างมีส่วนช่วยในการพัฒนาชุมชนและประเทศที่มีความแตกต่างกันโปรแกรมการศึกษาการใช้เวลาว่างควรที่จะมีการพัฒนาและอำนวยความสะดวกในประเทศที่มีความแตกต่างมากขึ้นเพื่อที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนให้สูงขึ้นซิวันและรัสกิน (Sivan & Ruskin, 2000 อ้างถึงใน ศักดิ์ภัทร์ เฉลิมพุดพิงศ์, 2555:16)

พฤติกรรมมนุษย์

ความหมายของพฤติกรรมมนุษย์ นักจิตวิทยาแบ่งพฤติกรรม (behavior) ออกเป็น 2 ชนิดคือ

1) Overt behavior หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกให้บุคคลอื่นมองเห็นได้เช่นการยิ้ม การเขียนหนังสือ การเดินลักษณะหน้าแดง เป็นต้น

2) Covert behavior หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในบุคคลอื่นมองไม่เห็น แต่สามารถวัดได้เช่นความคิด ความรู้สึก หักศนคติ เป็นต้น พฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในนี้เราอาจวัดได้ง่ายๆเช่นการสอบถามโดยตรงหรือวัดในระดับที่สูงขึ้นมาคือการสอบถามทางอ้อมเช่นการใช้แบบทดสอบหรือการใช้เครื่องมือช่วยวัดเช่นการใช้เครื่อง G.S.R. (Galvanic

Skin Response) วัดการเปลี่ยนแปลงของกระแสไฟฟ้าในบริเวณผิวหนังซึ่งโยงไปสู่การรับรู้เรื่องอารมณ์ของบุคคลเป็นต้น (ศิรินภาพร มานและปณิตดา ชานาญสุข, 2541: 1)

สมบัติ (2544:103-124) ได้แบ่งรูปแบบการใช้เวลาว่างเป็น 15 หมวดใหญ่ ๆ ดังนี้

1. กิจกรรมประเภทเกมส์และกีฬา
2. กิจกรรมศิลปะหัตถกรรม
3. กิจกรรมการเดินรำและกิจกรรมเข้าจังหวะ
4. กิจกรรมการละคร
5. กิจกรรมงานอดิเรก
6. กิจกรรมการดนตรีและการร้องเพลง
7. กิจกรรมกลางแจ้ง
8. กิจกรรมทางสังคม
9. กิจกรรมพิเศษ
10. กิจกรรมการพูดการอ่านการเขียน
11. กิจกรรมการบริการอาสาสมัคร
12. กิจกรรมการท่องเที่ยวทัศนศึกษา
13. กิจกรรมประเภทกลุ่มสัมพันธ์มนุษย์สัมพันธ์
14. กิจกรรมพัฒนาจิตและความสุขสงบ
15. กิจกรรมประเภทพัฒนาสุขภาพและสมรรถ

สุวิมล (2547:7) ได้จำแนกรูปแบบการใช้เวลาว่างเป็น 8 ประเภท ได้แก่

1. ศิลปะและหัตถกรรม
2. กิจกรรมเกมส์กีฬา
3. งานอดิเรก
4. กิจกรรมทางด้านดนตรี
5. กิจกรรมเกี่ยวกับการเดินรำ
6. กิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงละคร
7. กิจกรรมนอกสถานที่
8. กิจกรรมที่พัฒนาทางด้านสติปัญญาและทางด้านภาษา

รูปแบบการเรียนรู้

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของกราสชาและไรซ์แมน (Grasha; & Reichman, 1975:23-24 อ้างถึงใน อภินันท์ สิริรัตนจิตต์, 2556:29) ซึ่งแบ่ง รูปแบบการเรียนรู้ตามลักษณะบุคลิกภาพของผู้เรียนออกเป็น 6 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบแข่งขัน (Competitive style) ผู้เรียนลักษณะแบบนี้จะเรียนรู้เนื้อหาวิชาเพื่อที่จะทำให้ได้ดีกว่าคนอื่นในชั้นเรียน โดยเขาจะรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับผู้เรียนคนอื่นเพื่อให้ได้รับรางวัลจากชั้นเรียนในลักษณะคะแนนหรือคำชมจากผู้สอน ความสนใจของผู้สอน มองชั้นเรียนเป็นสนามแข่งขันซึ่งจะต้องมีแพ้มีชนะ ผู้เรียนประเภทนี้มีความรู้สึว่าเขาต้องเป็นผู้ชนะ เสมอ ผู้เรียนคนอื่นจึงมักจะไม่ค่อยชอบที่จะมีส่วนร่วมกับผู้เรียนแบบนี้

2. แบบร่วมมือ (Collaborative style) ผู้เรียนลักษณะแบบนี้รู้สึกว่าเขาสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุด โดยการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น สติปัญญาและความสามารถซึ่งกันและกัน ร่วมมือกับผู้สอนและกลุ่มเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับคนอื่น เห็นชั้นเรียน เป็นสถานที่สำหรับสังคมที่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเช่นเดียวกับสถานที่เรียนรู้เนื้อหาวิชา

3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance style) ผู้เรียนลักษณะแบบนี้จะไม่สนใจการเรียนรู้เนื้อหาวิชาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่มีส่วนร่วมกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่น ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ผู้เรียนแบบนี้จะมีทัศนคติต่อห้องเรียนว่าเป็นสิ่งที่

ไม่น่าสนใจ

4. แบบมีส่วนร่วม (Participant style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ต้องการที่จะเรียนรู้เนื้อหาวิชา ชอบเข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้มากที่สุดที่สุดในชั้นเรียน และมีส่วนร่วมกับผู้อื่นต่อกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่จะมีส่วนร่วมน้อยในกิจกรรมที่ไม่ได้อยู่ในแนวทางของวิชาที่เรียน

5. แบบพึ่งพา (Dependent style) ผู้เรียนลักษณะนี้จะแสดงความอยากเรียนรู้น้อย จะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับ หรือกำหนดให้เรียน มองเห็นผู้สอนและกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งของโครงสร้างความรู้ เป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ ผู้เรียนลักษณะนี้จะไม่มีความคิดริเริ่ม

6. แบบอิสระ (Independent style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ชอบที่จะคิดและทำงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง รับผิดชอบ ความคิดเห็นของคนอื่นในชั้นเรียน มีความตั้งใจศึกษาเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่คิดว่าสำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถของ การเรียนรู้ด้วยตัวเอง

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณในเรื่องการศึกษาปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง และผลที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรีจำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1973) ได้ขนาดตัวอย่าง 270 คน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ วารสาร แนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดโครงสร้างแบบสอบถาม นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเสนอ ต่ออาจารย์ที่ปรึกษา ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ เรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ตัวอย่าง ในเขตมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ เพื่อทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งค่าที่ได้ไม่ควรต่ำกว่า 0.70 จึงจะถือว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่น (ลิตดาวลัย เพชร โรจน์ และอัจฉรา ชำนิประศาสน์, 2547) จากการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Alpha Coefficient) ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่าง เท่ากับ 0.792 พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง เท่ากับ 0.868 และรูปแบบการเรียนรู้ เท่ากับ 0.887 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับอยู่ที่ 0.947 ดังนั้นแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ จึงสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการ เก็บรวบรวมข้อมูล

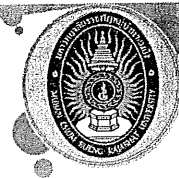
การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเป็นผู้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มเป้าหมายผ่านทางจดหมาย และทางออนไลน์ (Google Documents) และได้รับคืนเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 270 ตัวอย่าง หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ต่อไป

วิธีวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

งานวิจัยนี้หลังจากได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาแล้วจะทำการตรวจสอบเพื่อให้คะแนนและทำการประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วน

1. การวิเคราะห์สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ในการวิเคราะห์ข้อมูลของ
 - ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
 - พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลการวิจัย

แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 62.30 กลุ่มตัวอย่างสาขาของชั้นปีการศึกษาปีที่ 4 ส่วนใหญ่เป็นสาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 38.50 และส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ระหว่าง 5,000 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 62.30

ส่วนที่ 2 ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่าง พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญด้านครอบครัวมากที่สุด ($\bar{X} = 3.79$, $SD = 0.90$) รองลงมาคือ ด้านตนเอง ($\bar{X} = 3.76$, $SD = 0.86$) ด้านสถานศึกษา ($\bar{X} = 3.74$, $SD = 0.85$) และด้านชุมชนและสังคม ($\bar{X} = 3.44$, $SD = 0.96$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง อยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญด้านกิจกรรมพักผ่อนมากที่สุด ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.88$) รองลงมาคือ ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.86$) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.74$, $SD = 0.91$) และด้านกิจกรรมสุขภาพ ($\bar{X} = 3.37$, $SD = 0.91$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 รูปแบบการเรียนรู้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญด้านแบบร่วมมือมากที่สุด ($\bar{X} = 3.96$, $SD = 0.88$) รองลงมา คือ ด้านแบบมีส่วนร่วม ($\bar{X} = 3.89$, $SD = 0.87$) ด้านแบบอิสระ ($\bar{X} = 3.85$, $SD = 0.86$) ด้านแบบแข่งขัน ($\bar{X} = 3.67$, $SD = 0.94$) ด้านแบบฟังหา ($\bar{X} = 3.41$, $SD = 0.76$) และด้านหลีกเลี่ยง ($\bar{X} = 3.20$, $SD = 0.81$) ตามลำดับ

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
 ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่าง	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่	1.287	0.224		5.756	0.000
ครอบครัว (FML)	0.348	0.059	0.453	5.854	0.000
สถานศึกษา (FSC)	0.160	0.057	0.223	2.802	0.000
ตนเอง (FEL)	0.152	0.064	0.190	2.370	0.000
F-Value = 43.525					
Adjusted R ² = 0.513 Durbin-Watson = 2.125					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผลการทดสอบค่า Durbin-Watson เท่ากับ 2.125 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5 ถึง 2.5 แสดงว่าค่าความคาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ปรับค่าแล้ว (Adjusted R²) มีค่าเท่ากับ 0.513 แสดงว่า ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ได้ร้อยละ 51.300 การทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ตัวแปรอิสระเพียง 3 ตัวแปร ได้แก่ ครอบครัว สถานศึกษา และตนเอง ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
 ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่	1.503	0.227		6.634	0.000

กิจกรรมการเรียนรู้ (ASD)	0.318	0.053	0.448	5.985	0.000
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (ARE)	0.260	0.056	0.348	4.648	
F-Value = 49.254					
Adjusted R ² = 0.673 Durbin-Watson = 1.845					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผลการทดสอบค่า Durbin-Watson เท่ากับ 1.845 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5 ถึง 2.5 แสดงว่าค่าความคาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ปรับค่าแล้ว (Adjusted R²) มีค่าเท่ากับ 0.673 แสดงว่า พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง สามารถอธิบายความผันแปรของรูปแบบการเรียนรู้ ได้ร้อยละ 67.300 การทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ตัวแปรอิสระเพียง 2 ตัวแปร ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ และกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย

- 1.รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร เรียงตามลำดับคือ แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบแข่งขัน แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยง
- 2.ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และ
- 3.พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

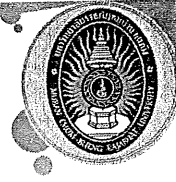
จากผลการทดสอบสมมติฐานซึ่งสามารถอธิบายผลได้ดังนี้

- 1.รูปแบบการเรียนรู้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนรู้ด้านแบบร่วมมือมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านแบบมีส่วนร่วม ด้านแบบอิสระ ด้านแบบแข่งขัน ด้านแบบพึ่งพา และด้านหลีกเลี่ยง ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันท์ (2556: 66)
- 2.ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างพบว่าด้านครอบครัว ด้านสถานศึกษา และด้านตนเองส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพราะ 3 ด้านที่กล่าวมานี้มีผลในการเลือกทำกิจกรรมต่างๆในเวลาว่างของนักศึกษา ในแต่ละด้านจะมีความสำคัญที่แตกต่างกันออกไป เพราะนักศึกษาแต่ละคนก็มีความคิดหรือสภาพแวดล้อมรอบตัวที่ไม่เหมือนกัน
- 3.พฤติกรรมการใช้เวลาว่างพบว่าด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จะเห็นได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่พอมีเวลาว่าง จะเลือกทำกิจกรรมการเรียนรู้ และกิจกรรมปฏิสัมพันธ์มากที่สุด ซึ่งเป็นผลดีต่อตัวนักศึกษา เพราะการที่นักศึกษาเลือกการใช้เวลาว่างโดยการทำกิจกรรมการเรียนรู้ จะช่วยให้นักศึกษาได้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น และนักศึกษายังเลือกทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ยังช่วยให้นักศึกษาเกิดความผ่อนคลาย และไม่เครียดจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภินันท์ สิริรัตนจิตต์ (2557)

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการศึกษาวิจัย

1.รูปแบบการเรียนรู้

จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่านักศึกษาในความสำเร็จในด้านแบบร่วมมือมากที่สุด เพราะผู้เรียนลักษณะแบบนี้รู้สึกว่าเราสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุด โดยการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น สติปัญญาและความสามารถซึ่งกันและกัน ร่วมมือกับผู้สอนและกลุ่มเพื่อน ขอบทำงานร่วมกับคนอื่น เห็นชั้นเรียน เป็นสถานที่สำหรับสังคมที่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเช่นเดียวกับสถานที่เรียนรู้เนื้อหาวิชา ดังนั้นควรมีการเตรียมตัวที่จะให้ความร่วมมือกับคนอื่น ๆ เพื่อให้ผลที่ได้เกิดประโยชน์สูงสุด

2. ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่าง

จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ปัจจัยกำหนดการใช้เวลาว่างส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในด้านต่างๆ พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ซึ่งนักศึกษาให้ความสำคัญด้านครอบครัวมากที่สุด ดังนั้นทุกคนในครอบครัวต้องเห็นคุณค่าของครอบครัว และความพึงพอใจกับชีวิตครอบครัว ควรใช้เวลาให้กับครอบครัว ในทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน พึงพาอาศัยกันภายในครอบครัวให้เกิดความสามัคคีภายในครอบครัว และความพึงพอใจ

3. พฤติกรรมการใช้เวลาว่าง

จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า พฤติกรรมการใช้เวลาว่างส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาในด้านต่างๆ ซึ่งนักศึกษาให้ความสำคัญด้านกิจกรรมพักผ่อนมากที่สุด ดังนั้นนักศึกษาต้องหาเวลาว่างจากการเรียนหรือกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้มีการพักผ่อน สร้างความสบายใจให้กับตนเองที่จะส่งผลไปทั้งร่างกายและจิตใจให้เกิดผลดีที่สุด

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

1. อาจารย์ผู้สอนในคณะวิทยาการจัดการ ควรทำกิจกรรมวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อช่วยในการออกแบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียนและนำผลการวิเคราะห์การใช้เวลาว่างของนักศึกษาไปให้คำแนะนำหรือแนะแนวด้านส่วนตัวสังคมให้กับนักศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองต่อไป

2. ควรทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของครูผู้สอนด้วยเพื่อนำผลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบว่าการสอนของครูเป็นไปตามรูปแบบการเรียนรู้หรือไม่

เอกสารอ้างอิง

Grasha, A.: & Reichman, S. (1975). Workshop Handout on Learning Styles. Cincinnati, OH: Faculty Resource, University of Cincinnati.

Mundy, J. (1998). Leisure education: Theory and practice. Champaign, IL: Sagamore Publishing

Negley, S. (2002, September). Understanding the value of leisure. Wellness Reproductions. Retrieved September 19, 2005 from <http://www.guidancechannel.com/detail.asp?Index=87&cat22>

Nese, A. (2009). An Examination of Family Leisure and Family Satisfaction among Traditional Turkish Families. Journal of Leisure Research. 41(2): 157-176.

Ruskin, H., & Sivan, A. (2002). Leisure education in school systems. Jerusalem, Israel: MagnessPress.

โครงสร้างและสถาบันทางสังคม. (ม.ป.ป.), จาก

http://www.bpsmakom.org/BP_School/Social/Institute-Social.htm

ศิริินภา จามรมาน และบัณฑิตา ชำนาญสุข. 2541. มนุษย์กับสังคม: Man and Society, กรุงเทพฯ, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สุวิมล ตั้งสัจจงพนธ์. (2547). การจัดนันทนาการเพื่อพัฒนาชีวิตของประชาชน. ใน Proceeding การจัดการประชุมวิชาการนันทนาการ. ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- อภินันท์ สิริรัตนจิตต์: และยุวัลดา ชูรัชช์. (2555). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะ
ศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
- อภินันท์ สิริรัตนจิตต์: และยุวัลดา ชูรัชช์. (2555). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะ
ศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่